

Upíří
Deníky

OSVOBOZENÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Osvobození

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy v edici:

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Eden Maguire – Krásní mrtví – Arizona

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Vražedná pomsta

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Síla vzdoru

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Osvobození – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1.

Odpoledne po Elenině „pokání“ Damon najal pokoj ve stejném bloku, kde bydlel doktor Meggar. Lady Ulma zůstala v ordinaci doktora Meggara, dokud ji Sage, Damon a doktor společnými silami úplně neuzdravili.

Nyní už vůbec nemluvila o smutných zážitcích. Vyprávěla jim spousty příběhů o domově svého dětství, až měli pocit, že znají každičký pokoj a dokázali by se tam orientovat i poslepu.

„Teď už je z toho asi akorát tak příbytek pro krysy a myši,“ prohlásila teskně na konci jednoho vyprávění. „A taky pavouky a můry.“

„Ale jak to?“ divila se Bonnie, která nepostřehla signály, že má mlčet, jež jí vysílaly Meredith a Elena.

Lady Ulma zaklonila hlavu a zahleděla se do stropu.

„To kvůli... generálu Verantzovi. Tomu stárnoucímu démonovi, který si mě všiml, když mi bylo teprve čtrnáct. Když zorganizoval útok na náš domov, zavraždili každou živoucí bytost, kterou tam našli – kromě mě a mého kanárka. Moje rodiče, prarodiče, tety i strýce... i moje mladší bratry a sestry. Dokonce i moje kotě, které spalo na parapetu. Generál Verantz rozkázal vojákům, aby mě před něj předvedli, tak, jak jsem byla, jenom v noční košili a bosou, s neučesanými vlasy, které se mi uvolnily z copu. Vedle sebe měl klec s mým kanárkem, která byla zakrytá nočním přehozem. Byl ještě živý a poskakoval po bidýlku, veselý jako vždycky. A tím mi nějak všechno ostatní připadalo ještě mnohem hrůznější – a zároveň jako ve snu, to se nedá popsat.

Když mě předvedli před generála, dva z jeho mužů mě museli držet, vlastně mě spíš podpírali, než aby mi bránili v útěku. Víte, byla jsem tak mladičká a chvílemi jsem asi upadala do mdlob. Přesto si pamatuju doslova, co mi tehdy generál pověděl. Prohlásil: „Řekl jsem tomuto ptákovi, aby zpíval – a on zazpíval. Řekl jsem tvým rodičům, že ti chci prokázat tu čest, že se staneš mou manželkou – a oni odmítli. A teď se tu rozhlédni. Chci vědět, jestli budeš jako tvůj kanár, nebo jako tví rodiče.“ Pak ukázal do temného kouta místnosti – pokoj byl samozřejmě osvětlený jenom loučemi, z nichž většina byla na noc zhasnutá –, ale bylo tam dost světla, abych doká-

zala rozeznat, že v tom koutě je hromada kulatých předmětů a každý má po straně trs trávy. To alespoň byla moje první myšlenka – doopravdy. Tak nevinná jsem bývala, a jsem přesvědčená, že jsem měla myšlení otupělé šokem.“

„Prosím,“ snažila se ji zastavit Elena a něžně lady Ulmu pohládila po ruce. „Nemusíš nám to všechno vyprávět. Chápeme, že...“

Ale zdálo se, že lady Ulma její slova nevnímá. Pokračovala: „A pak jeden z generálových mužů zvedl jakousi kulatou věc, vypadalo to jako kokosový ořech s mohutným trsem listů nahoře. Ležérně s ní pohupoval a pak jsem si všimla, že ten porost je spletený do copu – a na jednu jsem uviděla, co to je doopravdy. Byla to hlava mojí maminky.“

Elena bezděčně polkla. Lady Ulma se dívala na dívky klidnýma suchýma očima. „Předpokládám, že si o mně myslíte, že jsem hrozně necitelná, když dokážu o takových věcech mluvit, aniž bych se zhroutila v slzách.“

„Ne, ne...“ chvatně ji přerušila Elena. Ona sama se trásla, přestože svou parapsychickou vnímavost snížila, jak jen to šlo; tiše doufala, že Bonnie neodmlí.

Lady Ulma pokračovala: „Válka, výbuchy násilí a tyranie – to je svět, ve kterém žiju od chvíle, kdy jsem tehdy přišla o svoji dětskou nevinnost. Jedině laskavost mě teď už dokáže ohromit a naplnit mi oči slzami.“

„Ach, neplač,“ zvolala Bonnie a objala ji. „Neplač, jsme tu s tebou.“

Mezitím na sebe Elena a Meredith pohlédly se zdviženým obočím a letným pokrčením ramen.

„Prosím, neplač,“ přidala se Elena a s mírně provini-
lým pocitem se rozhodla uskutečnit další plán A. „Ale řekni, proč vaše rodinné sídlo skončilo v tak hrozném stavu?“

„To generálovou vinou. Posílali ho do vzdálených míst, aby tam sváděl bláznivé a nesmyslné boje. Když odjížděl, brával s sebou většinu své družiny – včetně otroků, kteří v té chvíli patřili mezi jeho oblíbené. Jednou odjel, bylo to tři roky potom, co napadl náš dům, a já jsem mezitím upadla v nemilost, takže si mě nevybral, abych ho doprovázela. A to bylo moje štěstí. Celý jeho prapor byl smeten nepřítelem. Členové domácnosti, kteří jeli s ním, byli zabiti nebo uvrženi do otroctví. Neměl žádného dědice, a tak veškerý jeho majetek propadl koruně – a nebyl dál nijak využíván. Leží ladem a bez užitku celé ty roky a bezpochyby byl mnohokrát vyplněn. Ale jeho pravé tajemství, tajemství drahokamů, zůstalo neodhaleno... tedy alespoň pokud já vím.“

„Tajemství drahokamů?“ zašeptala Bonnie a znělo to jako titul nějakého tajemného příběhu. Pořád ještě objí-
mala jednu paži lady Ulmu.

„Jaké tajemství drahokamů?“ zeptala se Meredith po-

někud vyrovnaněji. Elena nedokázala ani promluvit, jak ji zamrazilo – jako by vstoupila do jakési tajemné hry.

„Za dob mých rodičů bývalo zvykem ukrývat jmění někde na vlastních pozemcích – a to místo znali výlučně členové rodiny. Samozřejmě, že můj otec, který vyráběl šperky a obchodoval s nimi, měl mnohem víc co schovávat, než většina lidí tušila. V domě zřídil nádherný pokoj, který připomínal Aladinovu jeskyni. Měl tam svoji dílnu, surové drahokamy i dokončené šperky, jemně opracované k dokonalé kráse, které vyráběl na objednávku nebo pro moji maminku nebo jen podle své představitosti.“

„A tu místnost nikdy nikdo nenašel?“ divila se Meredith a v hlase se jí objevil jemný nádech skepse.

„Pokud ano, nikdy jsem se o tom nedoslechla. Samozřejmě tenkrát by bývali mohli dostat ty informace z mých rodičů – ale generál nebyl pečlivý a trpělivý upír nebo kitsune, byl to jenom krutý a netrpělivý démon. Když se prohnal celým domem, zabil mi přitom rodiče a ani ho nenapadlo, že i já ve svých čtrnácti letech bych o úkrytu mohla něco vědět.“

„Ale vědělas...“ zašeptala Bonnie, kterou ten příběh úplně pohltil.

„Věděla. A vím to pořád.“

Elena polkla. Pořád se snažila zůstat klidná, víc se podobat Meredith a zachovat si chladnou hlavu. Ale zrovna

když otevřela pusu, aby pronesla něco chladnokrevného, vyhrkla Meredith: „Tak na co čekáme?“ a vyskočila na nohy.

Zdalo se, že lady Ulma je neklidnější osobou v celé místnosti. Vypadalo to, že je mírně překvapená a skoro se až stydí. „Chceš říct, že bychom měly požádat našeho pána o audienci?“

„Chce říct, že bychom měly odsud vypadnout a dojet si pro ty drahokamy!“ vykřikla Elena. „Ačkoliv máš pravdu, Damon by nám mohl hodně pomoci, pokud tam bude něco těžkého ke zvedání. A Sage taky.“ Nedokázala pochopit, proč lady Ulma neprojevuje větší nadšení.

„Copak to nechápeš?“ sypala ze sebe, jak se její mysl rozletěla mílovými skoky vpřed. „Mohla bys znovu vybudovat svůj dům! Můžeme ti ho pomoci opravit do té podoby, jaký býval, když jsi byla malá. Tedy, chci říct, pokud bys chtěla se svými penězi udělat zrovna tohle. Ale já bych si přála tu Aladinovu jeskyni alespoň *vidět!*“

„Ale – no,“ zdálo se, že lady Ulma má nějaké obavy. „Já jsem chtěla požádat pana Damona ještě o další laskavost – i když peníze z drahokamů by mu to mohly ulehčit.“

„Tak řekni, co si teda přeješ?“ pokoušela se Elena o trpělivost. „A nemusíš říkat pan Damon. Před pár dny ti daroval svobodu, pamatuješ?“

„Ale to byl jistě jenom – jenom projev radosti v tom

okamžiku?“ Lady Ulma se stále tvářila nejistě. „Neučinił to oficiálně u Úřadu pro otroctví nebo tak, že?“

„Pokud to neudělal, tak jedině proto, že o žádných oficiálních nemá ani poněti!“ vykřikla Bonnie ve stejnou chvíli, kdy Meredith prohlásila: „My opravdu neznáme protokol a zdejší zvyky. Takhle se to tedy musí udělat?“

Lady Ulma se zmořila jen na přikývnutí hlavou. Elena se cítila zahanbeně. Tušila, že pro tuto ženu, která byla otrokyní přes dvacet let, musí být opravdová svoboda něčím, čemu jen těžko dokáže uvěřit.

„Damon to myslel vážně, když prohlásil, že jsme všechny svobodné,“ řekla a klekla si ke křeslu lady Ulmy. „Jenom prostě nevěděl o všech povinnostech, které jsou s tím spojené. Když nám řekneš, co se má udělat, povíme mu to a pak můžeme společně odjet na tvoje bývalé panství.“

Chystala se vstát, když vtom Bonnie podotkla: „Něco je špatně. Není tak šťastná jako předtím. Musíme zjistit, v čem je problém.“

Elena poněkud pootevřela své parapsychické vnímání a zjistila, že Bonnie má pravdu. Zůstala tedy dál u Ulmi na křesle.

„Tak co se děje?“ ptala se dál, protože jí připadalo, že Ulma se nejlépe dokáže svěřovat právě jí.

„Doufala jsem,“ odpověděla lady Ulma pomalu, „že by snad pan Damon mohl vykoupit...“ Začervenala se,

ale statečně pokračovala dál: „Že by mohl vykoupit ještě jednoho otroka. Toho, který je otcem mého dítěte.“

Nastal okamžik naprostého ticha a pak se všechny dívky najednou rozpovídaly – evidentně se snažily nezmínit to, co všechny předpokládaly, totiž že otcem dítěte je starý Drohzne.

Ale samozřejmě, že to tak nemohlo být, spílala Elena sama sobě. Ona přece má z toho těhotenství *radost* – a kdo by mohl mít radost z toho, že má dítě s takovou nechutnou obludou, jako byl starý Drohzne? Kromě toho, on neměl nejmenší potuchy o tom, že je Ulma těhotná – a bylo mu to jedno.

„To se ale snadněji řekne, než udělá,“ pokračovala lady Ulma, když se šum uklidňování a otázek trochu utišil. „Lucen je klenotník, proslulý umělec, který vyrábí šperky, co... co mi připomínají šperky mého otce. Bude hodně drahý.“

„Ale vždyť máš Aladinovu jeskyni!“ usmála se Bonnie. „Chci říct, že budeš mít dost peněz, když nějaké klenoty prodáš, ne? Nebo bys snad potřebovala víc?“

„Ale to jsou klenoty pana Damona,“ bránila se lady Ulma zděšeně. „I když o tom neví, zdědil veškerý majetek starého Drohzneho, stal se mým majitelem a majitelem veškerého mého majetku...“

„Tak nejdřív vyřídíme úředně tvoje osvobození a pak to vezmeme jedno po druhém,“ rozhodla Meredith svým nejrozhodnějším a nejrozumnějším tónem.

Milý deníčku,

tak stále ještě píšu jako otrokyně. Dneska jsme byli vyříditi osvobození lady Ulmy, ale nakonec jsme se rozhodli, že my s Bonnií a Meredith bychom měly přece jenom zůstat „osobními asistentkami“. To kvůli tomu, že Ulma upozornila Damona, že by vypadal podivně a nemoderně, kdyby neměl několik půvabných dívek jako kurtizány.

Má to ovšem i světlé stránky – jako kurtizány musíme pořád nosit krásné šaty a drahé šperky. Vzhledem k tomu, že od té doby, co mi starý Drohzne rozmrskal džíny, ve kterých jsem do tohoto světa přišla, mám na sobě pořád jedny a ty samé, mě tahle vyhlídka opravdu nadchla.

Ale ve skutečnosti nejsou hlavním důvodem mého nadšení nové šaty. Všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy jsme osvobodili lady Ulmu a přijeli na její bývalé sídlo, mi připadá jako nádherný sen. Dům byl samozřejmě zničený a zjevně se stal doupětem pro divoká zvířata, která ho používala nejen jako ložnici, ale i jako záchod. Dokonce jsme objevili stopy vlků a dalších zvířat i v patře, což mě přivedlo k otázce, zda se i v tomhle světě nevyskytují vlkodlaci. Zjevně ano, a někteří dokonce ve velmi vysokém postavení u různých feudálních páňů. Možná by Caroline prospěla dovolená v tomhle světě, aby se pořádně seznámila se skutečnými způsoby

*vlkodlaků – říká se, že nenávidí lidi natolik, že ani neku-
pují lidské a upíří (kdysi lidské) otroky.*

*Ale zpátky k sídlu lady Ulmy. Má základy a stěny
z kamene a uvnitř je obložený tvrdým dřevem, takže nos-
ná konstrukce je v pořádku. Závěsy a tapiserie jsou sa-
mozřejmě na cáry, takže když se dovnitř vydáte s bater-
kami a látky povlávají ze stěn všude kolem vás, působí to
dost strašidelně. A to ani nemluvím o obrovských pavu-
činách. Pavouky nesnáším ze všeho nejvíc.*

*Ovšem stejně jsme se vydali dovnitř. Naše baterky
připomínaly zmenšenou verzi toho obrovského karmí-
nového slunce, které se neustále převaluje nad obzorem
a všechno venku poskvřňuje barvou krve – ale zavřeli
jsme za sebou dveře a zapálili oheň ve velikém krbu
v místnosti, o které nám lady Ulma řekla, že to býval
hlavní sál – myslím, že to je místo, kde se stoluje a býva-
jí tam veliké večírky a oslavy. Na jedné straně je na vy-
výšeném stupni obrovský stůl a nad ním balkon pro hu-
debníky a zbytek tvoří taneční sál. Lady Ulma říká, že
tam taky spali v noci všichni sloužící (ve velkém sále, ne
na galerii pro hudebníky).*

*Když jsme vyšli nahoru, uviděli jsme – přísahám! –
několik tuctů ložnic s obrovskými sloupkovými poste-
lemi, které budou potřebovat nové matrace, nebesa, po-
vlečení a přehozy, ale nerozhlíželi jsme se tam dlouho.
Ze stropu viseli netopyři.*

Zamířili jsme do ateliéru Ulminy matky. Byl to veliký pokoj, kde mohlo sedět minimálně čtyřicet lidí a šít oděvy, které navrhovala. A teď přichází ta vzrušující část vyprávění!

Lady Ulma přistoupila k jedné šatní skříni a odhrnula rozedrané a moly prožrané šaty, které v ní visely. Stiskla několik různých bodů a zadní část skříně se odsunula! Uvnitř bylo ukryté uzoučké schodiště, které vedlo dolů.

Musela jsem pořád myslet na hrobku Honorie Fellové a přemýšlela jsem, jestli se dole třeba nezabydlel nějaký upír, ale vím, že to bylo hloupé, protože přes vchod na schodiště byly napnuté husté pavučiny. Damon přesto trval na tom, že půjde dolů první, protože nejlíp vidí ve tmě – ale já si myslím, že ve skutečnosti byl prostě zvědavý, co tam dole je.

Po jednom jsme sestupovali za ním a snažili jsme se být při chabém světle baterek opatrní na schodech, a vtom... no, pro to, co jsme objevili, asi ani neexistují slova. Na okamžik jsem byla zklamaná, protože všechno na pracovním stole vypadalo spíš zaprášeně než třpytivě, ale lady Ulma začala jemně otírat drahokamy speciálním hadříkem a Bonnie objevila váčky a balíčky – a když je vysypala, bylo to, jako kdyby vylila na stůl duhu! Damon našel skříň, kde byly nekonečné řady šuplíků plných náhrdelníků, náramků, prstenů, pažních

náramků, nákotníků, náušnic, nosních kroužků, jehlic a ozdob do vlasů a dalších šperků!

Nemohla jsem uvěřit svým očím. Vysypala jsem jeden váček do dlaně a zjistila jsem, že mi mezi prsty protékají překrásné jiskřivé diamanty, některé z nich byly velké jako můj nehet na palci. Byly tam také bílé i černé perly, jednak menší a přesně sladěné podle velikosti, jednak větší a zajímavých tvarů – některé byly velké skoro jako meruňka a vytvářely růžové nebo stříbrné odlesky. Viděla jsem safíry velké jako čtvrťák, které jiskřily tak, že to bylo vidět přes celou místnost. Měla jsem plné hrsti smaragdů, olivínů, opálů, rubínů, turmalínů a ametystů – a viděla jsem hromady lapisu lazuli, samozřejmě určeného k doplácení upírů.

A hotové šperky byly tak nádherné, až se mi chtělo skoro plakat. Všimla jsem si, že lady Ulma si opravdu tiše poplakala, ale myslím, že částečně to bylo i štěstím, když jsme všichni tolik chválili její šperky. Během několika dnů se z otrokyně, jíž nepatřilo v širém světě vůbec nic, stala neuvěřitelně bohatou dámou, která vlastní sídlo a všechny prostředky, jež kdy může potřebovat, aby ho udržela na patřičné úrovni. Rozhodli jsme se, že i když se hodlá provdat za svého milého, bude nejlepší, když ho Damon tiše odkoupí a osvobodí a zatím bude hrát „pána domu“, dokud neodjedeme. Během té doby se budeme chovat k lady Ulmě jako ke členu rodiny a šperkař Lucen se bude věnovat své práci,

a teprve až odjedeme, spolu s lady Ulmou v tichosti převezme Damonovo místo. Feudální pánové v okolí naštěstí už nejsou žádní démoni, ale jen upíři, kteří nemají tolik výhrad k tomu, když lidé vlastní rozsáhlé majetky.

Už jsem vyprávěla o Lucenovi? Pokud jde o šperky, je to neuvěřitelně nadaný umělec! Má spalující touhu tvořit – jako mladý otrok nejdřív vyráběl věci z hlíny a semen a představoval si, že vyrábí šperky. Pak měl to štěstí, že se dostal jako pomocník ke šperkaři. Tak dlouho litoval osudu lady Ulmy a tak dlouho ji miloval, že mu to připadá skoro jako zázrak, že spolu konečně mohou doopravdy být – a co je nejdůležitější, že spolu mohou být jako svobodní občané.

Báli jsme se, že Lucenovi se nebude líbit pomyšlení, že ho odkoupíme jako otroka a nedáme mu svobodu, dokud neodjedeme, ale on nikdy ani nedoufal, že se stane svobodným – to kvůli svému talentu. Je to jemný, něžný a laskavý muž s úhlednou malou bradkou a šedivými očima, které mi připomínají Meredith. Je tak překvapený, že se k němu chováme slušně a nenutíme ho pracovat ve dne v noci, že by přistoupil na cokoliv, jen aby mohl být v blízkosti lady Ulmy. Myslím, že byl učněm a pomocníkem jejího otce a zamiloval se do ní už před všemi těmi lety, jenom to musel tajit, protože se nikdy v životě nemohl jako otrok ucházet o dceru šperkaře vznešeného původu. Jsou teď spolu tak šťastní!

Lady Ulma vypadá každým dnem krásnější a mladší. Požádala Damona o dovolení, aby si mohla obarvit vlasy načerno, a on jí řekl, ať si je klidně nabarví třeba narůžovo, pokud chce, a ona je teď neuvěřitelně krásná. Nedokážu uvěřit, že jsem si o ní kdy mohla myslet, že je to stará bába – ale tohle dokáže utrpení, strach a beznaděj udělat s vaším vzhledem. Každíčkový z těch šedivých vlasů byl od toho, že byla otrokyní. Žádný majetek, žádná možnost rozhodovat o svém budoucím osudu, žádné bezpečí, dokonce ani žádná možnost ponechat si vlastní děti, pokud se jí narodí.

Zapomněla jsem ti říct o další světlé stránce, která se pojí s tím, že jsme ještě na nějakou dobu zůstaly s Bonnií a Meredith „osobními asistentkami“ – a totiž o tom, že takhle můžeme zaměstnat spoustu ubohých žen, které se živí šitím, protože lady Ulma touží navrhovat šaty a ukázat jim, jak se vyrábějí, takže se rozhodla nás patřičně obléci do toho nejlepšího. Říkali jsme jí, aby prostě odpočívala, ale ona se brání, že celý život snila o tom, že bude navrhovat šaty jako její maminka, a teď prostě umírá touhou to vyzkoušet – a má tu úžasnou příležitost obléct tři naprosto odlišné typy dívek. A já zase umírám touhou vidět, s čím přijde. Už začala tvořit první nákresy a zítra přijde obchodník s látkami, aby si mohla vybrat materiál.

Damon mezitím najal asi dvě stovky mužů (doopravdy!), aby vyčistili sídlo lady Ulmy, vyměnili tapiserie

*a závěsy, zrenovovali vodovodní a odpadní systém, vy-
leštili nábytek, který se dobře zachoval, a koupili nový
tam, kde se rozpadl. A ano, taky zasadí předpěstované
květiny a stromy do zahrad a osadí fontány a podobně.
Myslím, že když na tom pracuje tolik lidí, budeme se
mocht nastěhovat během pár dní.*

*Tohle všechno má ještě jeden účel než jenom potěšit
lady Ulmu. Jde o to, aby Damon se svými „osobními
asistentkami“ mohl být přijímán ve vysoké společnosti,
až letos začne plesová sezona. Na konec jsem si totiž
nechala to nejlepší. Lady Ulma i Sage okamžitě poznali
osoby z hádanek, které nám zadala Misao!*

*Zřejmě to jenom potvrzuje to, co jsem si myslela před-
tím – že Misao nikdy nenapadlo, že bychom se skutečně
dostali až sem a že bychom dokázali získat přístup na
místa, kde se Šiničim schovali dvě poloviny liščího klíče.*

*Jenže existuje velmi jednoduchý způsob, jak dostat
pozvání do domů, kam se potřebujeme dostat. Pokud
budeme nejnovější a nejbombastičtější zbohatlíci v okolí
a pokud vypustíme fámu o tom, že se lady Ulma vrátila
na své právoplatné místo, všichni se s ní budou chtít
seznámit... a dostaneme určitě pozvánky na večírky!
A přesně takhle se dostaneme do těch dvou sídel, která
potřebujeme navštívit, abychom se tam porozhlédli po
polovinách liščího klíče, které potřebujeme k osvobození
Stefana! A kromě toho máme neuvěřitelné štěstí, protože*

*právě teď začíná období, kdy se pořádají večírky a ple-
sy, a obě sídla, o která nám jde, budou pořádát nějakou
akci – v jednom bude slavnost a ve druhém večírek
na oslavu prvních květin.*

*Vím, že teď píšu roztřesenou rukou. Třesu se celá při
pomyšlení, že se skutečně vydáme hledat klíč, který nám
umožní osvobodit Stefana z vězení.*

*Ach, deníčku, je pozdě a já nemůžu – nedokážu psát
o Stefanovi. Být s ním ve stejném městě a vědět, kterým
směrem je jeho vězení... a přesto nemít možnost ho ale-
spoň zahlédnout... Mám tak uslzené oči, že ani nevidím,
co píšu. Chtěla jsem se trochu vyspat, abych se připra-
vila na další rušný den, kdy budu dohlížet na práce
a sledovat, jak sídlo lady Ulmy rozkvétá jako poupě –
ale teď se bojím, že budu mít noční můry o tom, jak Ste-
fanova ruka pomalu vyklouzává z mojí...*

2.

Onu „noc“, kdy se konečně nastěhovali, tak učinili v pozdní hodinu, aby byla všechna okolní sídla, která míjeli, již ztichlá a temná. Elena, Meredith a Bonnie si vybraly pokoje v patře tak, aby byly blízko sebe. Poblíž byla luxusní koupelna zdobená bledě modrými a bílými dlaždicemi, které vévodila lázeň ve tvaru růžového květu, tak velká, že se v ní dalo i plavat. Voda se ohřívala v kotli na uhlí, kde o oheň pečovala usměvavá služebná.

Elenu velmi potěšil následující vývoj událostí. Damon v tichosti zakoupil množství otroků od soukromého důvěryhodného prodejce a pak jim okamžitě věnoval svobodu s tím, že jim nabídl plat a určitou dobu volna. Téměř všichni bývalí sloužící byli jenom rádi, že mohou zůstat za takovýchto podmínek, a našlo se jen několik,

kterí se rozhodli odejít – převážně žen, jež se vydaly hledat svoji rodinu. Ostatní zůstali, aby se stali zaměstnanci lady Ulmy, jakmile Damon, Elena, Bonnie a Meredith osvobodí Stefana a odejdou.

Lady Ulma se zabydla v „panské“ ložnici v přízemí, přestože Damon téměř musel použít fyzického násilí, aby ji tam dostal. On sám si vybral pokoj, který ve dne sloužil jako kancelář, protože stejně nebylo pravděpodobné, že by po nocích v sídle trávil mnoho času.

Kolem této skutečnosti se vytvořila poněkud trapná situace. Většina zaměstnanců věděla, jak to u pánů-upírů chodívá, a tak mladé dívky a ženy, které přišly jako šičky nebo služebné a kuchařky, očekávaly cosi jako rozpis, podle kterého se budou postupně střídat jako dárnyně.

Damon to vysvětlil Eleně, která tuto myšlenku zavrhla hned od počátku. Poznala, že Damon doufal ve stálý přísun různých dívek, od štíhlých a půvabných jako květina po kyprá děvčata s červenými tvářičkami, která by byla vděčná za to, že se s nimi zachází jako se soudkem vína, protože podle tradice by pak dostávala krásné náramky a všelijaké cetky.

Stejně tak Elena zavrhla myšlenku lovu na lidi. Sage se zmínil o tom, že dokonce zaslechl fámy, že se lov provozuje i ve spojení se světem Venku – jako vysoce pokročilý školicí kurz Navy SEAL.

„Takže nakonec se do našeho světa vracení jako upíří

lovci,“ ušklíbla se Elena. „Je mi jasné, že vy dva dokážete vyrazit na lov a ulovit lidi, jako když pár sov loví myši – jenom se potom neobtěžujte sem vracet, protože brány budou zamčené, a to napořád.“ Vracela Sageovi pohled s ocelovým výrazem, až odspěchal honem něco kutit na panství.

Eleně nevadilo, že se Sage přistěhoval k nim. A poté, co slyšela, jak Sage zachránil Damona před davem, který ho přepadl po cestě na Shromaždiště, se v duchu rozhodla, že kdyby Sage někdy zatoužil po její krvi, bez zaváhání mu ji poskytne. Po několika dnech, kdy bydlel v domě poblíž doktora Meggara, se spolu s nimi přestěhoval do sídla lady Ulmy. Elena přemítala, jestli její úzkostlivé skrývání aury a Damonova diskrétnost nepřipravují Sageho o informaci, kterou má právo znát. A tak mu věnovala čím dál otevřenější náznaky, až se nakonec zlomil v pase smíchy a pak jí se slzami smíchu v očích (byl to opravdu smích?) vysvětlil, že Američané přece mají takové přísloví o tom, že můžete koně přivést k vodě, ale nemůžete ho přinutit, aby pil. Vysvětlil jí, že v jeho případě by mohla přivést vrčícího černého pantera (což byl obraz, který v duchu spojovala vždy s Damonem) k vodě, pokud by měla elektrický bič a bodec na slony, ale pak by byla blázen, kdyby se k němu otočila zády. Elena se spolu s ním smála, až se nakonec také rozplakala, ale přesto opakovala, že kdykoliv by zatoužil po její krvi, stačí říct a rozumná dávka je jeho.

Nyní byla prostě ráda, že je Sage s nimi. Její srdce už bylo plné Stefana, Damona – a dokonce i Matta, navzdory jeho zběhnutí –, než aby hrozilo, že bude mít slabost pro dalšího upíra, bez ohledu na to, jak dokonale by jim to ladilo. Vážila si Sageho jako přítele a ochránce.

Elenu překvapilo, nakolik se naučila spoléhat na Lakšmí. Byla jakýmsi jejím domácím skřítkem – obstarávala pochůzky, do kterých se nikomu nechtělo, ale postupně se stále více stávala osobní komornou lady Ulmy a Eleniným zdrojem informací o tomto podivném světě. Lady Ulma byla stále oficiálně upoutána na lůžko a to, že měla Lakšmí po ruce v kteroukoliv denní nebo noční dobu, aby vyřizovala její vzkazy, bylo velice šikovné. Jí také Elena mohla pokládat otázky, kvůli kterým by na ni kdokoliv jiný hleděl jako na blázna. Mají koupit talíře, nebo se jídlo servíruje na velikých chlebových plackách, které zároveň slouží pro utírání mastných prstů? (Talíře nedávno přišly do módy spolu s vidličkami, které teď představují poslední výkřik módy.) Kolik se běžně platí pomocníkům a pomocnicím v domácnosti? (To bylo třeba odhadnout, protože v žádné domácnosti se sloužícím neplatí, jen dostávají oděv z erárních zásob a povolují se jim dva dny svátků ročně.) Ačkoliv byla Lakšmí velice mladá, byla poctivá a odvážná a Elena ji zaučovala, aby mohla být pravou rukou lady Ulmy, až bude natolik v pořádku, aby se mohla ujmout povinností paní domu.

3.

Milý deníčku,
*je noc před naším prvním večírkem –
nebo spíš slavností. Ale já se moc slav-*
nostně necítím. Strašně moc se mi stýská po Stefanovi.

*A taky hodně myslím na Matta. Jak se sebral a prostě
odešel pryč. Byl na mě tolik naštvaný, že se dokonce ani
neohlédl. Nechápal, jak jsem mohla... mít slabost pro
Damona, a přitom pořád tolik milovat Stefana, až mi to
doslova láme srdce.*

Elena odložila pero a nepřítomně zírala na svůj deník. Její stesk se projevil skutečnou fyzickou bolestí v hrudi, která by ji vyděsila, kdyby netušila, jaká je její skutečná příčina. Stefan jí chyběl tak zoufale, že sotva dokázala jíst nebo spát. Stefan zaujímal část její mysli, která se

neustále připomínala bolesti, jako amputovaná končetina, jež také nikdy nepřestane bolet, i když dávno chybí.

Dnes v noci nepomohlo ani psaní deníku. Jediné, o čem dokázala psát, byly bolestně dráždivé vzpomínky na dobré časy, které spolu se Stefanem prožili. Jak to bylo krásné, když stačilo jen otočit hlavu a vědět, že ho *uvidí* – jaká to byla výsada! A teď je pryč a na jeho místě v srdci zbyl jen trýznivý zmatek, vina a nervozita. Co se s ním asi děje právě teď, kdy už nemá tu výsadu, že stačí jen otočit hlavou a uvidět ho? Oni... mu ubližují?

Ach, Bože, kdybych tak...

Kdybych ho tak přiměla zamknout všechna okna v penzionu...

Kdybych tak byla podezřívavější vůči Damonovi...

Kdybych tak dokázala poznat, že tu noc má něco za lubem...

Kdyby... kdyby...

Ta slova se vracela v rytmu jejího srdce. Uvědomila si, že má pevně stisknutá víčka a vzlyká do toho rytmu a začíná pěstí.

Pokud se budu cítit takhle – pokud dovolím pocitům, aby mě zlomily – stane se ze mě jenom nepatrná částička ve vesmíru. Budu zlomená a rozprášená do nicoty – a i to by bylo lepší, než abych po něm tak zoufale toužila...

Elena zvedla hlavu... a zjistila, že hledí dolů na vlastní hlavu položenou na deníku.

Zalapala po dechu.

Její první reakcí opět bylo pomyšlení na smrt. A pak, omámená slzami, si velmi pomalu uvědomila, že to udělala znovu.

Je venku mimo své tělo.

Tentokrát si ani neuvědomovala, že by učinila vědomé rozhodnutí, kam se vydat. Prostě se rozletěla tak rychle, že ani nestačila postřehnout směr. Bylo to, jako by ji něco táhlo, jako by byla ocasem komety, která se prudce řítí vesmírem vpřed.

V jednu chvíli si se známým úlekem uvědomila, že prochází věcmi. Pak prudce změnila směr, jako konec biče při zášlehu, a byla katapultována do Stefanovy cely.

Když přistála v cele na podlaze, ještě stále vzlykala. Nebyla si jistá, jestli má fyzickou podobu a podléhá zemské tíži, a bylo jí to v tu chvíli jedno. To jediné, co dokázala vidět a vnímat, byl Stefan – byl příšerně hubený, ale ze spánku se usmíval – a pak už klesla k němu, skrze něj, narážela do něj ve své nehmotné podobě jako peříčko a přitom stále plakala, až se konečně probudil.

„Copak mě nemůžete nechat alespoň pár minut v klidu vyspat?“ vyštěkl a doplnil větu několika peprnými italskými slovy, která Elena ještě nikdy předtím neslyšela.

Elenu okamžitě zachvátil pláč a vzlykala tak, že ani neslyšela útěšná slova. Oni mu dělají hrozné věci a přitom používají její podobu! To je příšerné... Učí Stefana,

aby ji *nenáviděl*. Nenávidí teď sama sebe. *Všichni* na celém světě ji nenávidí...

„Eleno! Eleno, neplač, lásko moje!“

Elena omámeně zvedla oči, jen aby zblízka uviděla Stefanovu hruď, a pak se znovu rozvzlykala a zkoušela si otřít nos do Stefanova věžeňského mundúru, který vypadal, že cokoli, co s ním udělá, ho může jenom zlepšit.

Samozřejmě to nešlo, stejně jako nedokázala cítit dotek paže, kterou se ji pokoušel něžně obejmout. Nevzala si s sebou přece svoje tělo.

Ale nějak záhadně se jí podařilo s sebou přinést své slzy a chladný houževnatý hlas kdesi uvnitř v hlavě jí radil: *Nepromrhej ty slzy, ty blázne! Využij je. Pokud chceš plakat, plač nad jeho tváří a rukama. A nezapomeň, všichni tě nenávidí...*

Dokonce i Matt tě nenávidí, přitom ten má rád každého, pokračoval drobný krutý hlásek a Elena se znovu rozvzlykala a nepřítomně zaznamenávala účinek každé slzy. Každá slzička proměnila bledou kůži v zarůžovělou tam, kam dopadla, a zdravá barva se pak šířila do okolí jako kruhy na vodě, jako kdyby Stefan byl tuň a ona na něm spočívala, voda na vodě.

Až na to, že jí slzy proudily tak rychle, až to vypadalo jako bouřka na Wickerijském rybníce – což jí jenom připomnělo, jak do toho rybníka kdysi spadl Matt, když se

pokoušel zachránit malou holčičku, která se propadla skrz led... a to, že Matt ji teď nenávidí...

„Neplač, no tak, neplakej, láska moje nejmilovanější,“ prosil ji Stefan tak srdceryvně, že by každý uvěřil, že to tak opravdu myslí. Ale to by neměl... Elena věděla, že určitě vypadá příšerně, obličej opuchlý a zbrázděný slzami – žádná láska! A on musí být cvok, když se ji pokouší uklidnit, aby neplakala – její slzy mu dodávají životní sílu všude tam, kam dopadnou. Také v něm se rozpoutala celá bouře citů, silně a zřetelně slyšela jeho telepatický hlas:

Eleno, odpusť mi, prosím – ach, Bože, dopřej mi jenom jediný okamžik s ní! Jen jediný okamžik! Pak už vydržím cokoliv, dokonce i opravdovou smrt. Jenom okamžik, kdy bych se jí mohl dotknout!

A Bůh možná na okamžik shlédl dolů a slitoval se. Eleniny rty se vznášely a chvěly nad Stefanovými, jako kdyby mu snad takhle mohla ukradnout polibek stejně, jako to dělávala, když spal. Na vteřinu se jí zdálo, že cítí na svých rtech teplé rty Stefanovy a že ji na víčkách zašimraly jeho řasy, když otevřel úžasem oči.

Oba na okamžik strnuli s očima doširoka otevřenými, žádný z nich se neodvažoval ani trošičku pohnout. Ale Elena si nedokázala pomoci, když ucítila, jak Stefanovy horké rty vysílají vlny žáru do celého jejího těla – ponořila se do polibku jako do tůně, a přestože pečlivě dbala,

aby zůstala ve stejné pozici, pohled se jí rozostřil a nakonec oči úplně zavřela.

Na řasách ucítila dotek Stefanovy tváře a pak ten krásný okamžik pomalu dozněl. Elena měla dvě možnosti – buďto telepaticky vrískat a stěžovat si, že jim *Il Signore* dopřál přesně jen to, oč Stefan žádal, nebo posbírat veškerou odvalu a na Stefana se usmívat a utěšit ho.

Její lepší já zvítězilo, a když i Stefan otevřel oči, uviděl, jak se Elena nad ním naklání a předstírá, že mu odpočívá na hrudi. Usmívala se na něho a upravovala si vlasy.

Stefan jí s úlevou úsměv vrátil. Cítil, že vydrží všechno, jen když Elena nebude trpět.

„Je ti jasné, že Damon by na tvém místě byl praktický,“ škádlila ho. „Určitě by chtěl, abych dál plakala, protože nakonec by přece jen byla nejdůležitější jeho kondice. A modlil by se za...“ Odmlčela se a nakonec se rozesmála, což Stefana přimělo k úsměvu. „Nemám poňtí, za co by se modlil,“ prohlásila nakonec. „Myslím, že Damon se nemodlí.“

„Asi ne,“ souhlasil Stefan. „Když jsme byli malí – a lidé, kněz v našem městě chodil o holi a těšilo ho víc ji používat na mladé výtržníky než jako oporu pro chůzi.“

Elena si vzpomněla na drobného chlapce přikovaného k ohromnému těžkému balvanu tajemství. Byla snad víra jednou z těch věcí, kterou potají uzamkl a zajistil spous-

tou pevných dveří jako jeskyni v lůně hory – až nakonec téměř všechno, na čem mu záleželo, skončilo uvnitř?

Na tohle se Stefana nezeptala. Místo toho ztišila svůj „hlas“ na nejjemnější telepatický šepot, jen to nejslabší podráždění neuronů ve Stefanově vnímavém mozku: *„Jaké další praktické věci tě napadají, které by asi Damon řešil? Věci, které se týkají útěku?“*

„No... ohledně útěku? První, co mě napadá, je, že by ses měla velmi dobře vyznat ve městě. Mě sem přivedli se zavázanýma očima, ale vzhledem k tomu, že nemají tu moc sejmout prokletí z upírů a proměnit je opět v lidi, zůstaly mi všechny ostatní smysly. Řekl bych, že je to město veliké zhruba jako New York a Los Angeles.“

„Velké město,“ udělala si Elena v duchu poznámku.

„Ale naštěstí ty čtvrti, které nás zajímají, leží jen v jihozápadní části města. Město by mělo být spravováno Strážci – ale ti pocházejí z Druhé strany a démoni a upíři tady již dávno pochopili, že lidé se mnohem víc bojí *jich* než Strážců. V současné době zde vládne asi dvanáct až patnáct feudálních hradů nebo sídel a každý z nich spravuje značnou část půdy kolem města. Pěstují vlastní jedinečné produkty a prodávají je tady na tržištích. Například Clarion Loess Black Magic pěstují a vyrábějí upíři.“

„Chápu,“ odpověděla Elena, která neměla nejmenší ponětí, o čem to vlastně mluví, až na zmínku o víně

Black Magic. „Ale všechno, co doopravdy potřebujeme vědět je, jak se dostat do Ši-ne-Ši, do tvého vězení.“

„To je pravda. No, nejjednodušší asi bude najít čtvrt kitsune. Ši-ne-Ši je komplex budov, z nichž ta největší nemá střechu a je zakřivená, možná ze země nepoznáš...“

„Myslíš tu budovu, která vypadá jako antické koloseum?“ přerušila ho Elena dychtivě. „Měla jsem možnost se na město podívat seshora, když jsme přicházeli.“

„Ano, ta věc, co vypadá jako koloseum, skutečně je koloseum,“ usmál se Stefan.

Opravdu se usmál, cítí se teď dost dobře na to, aby se dokázal smát, zaradovala se Elena v duchu.

„Takže až tě odsud dostaneme, musíme prostě od toho kolosea zamířit k bráně zpátky do našeho světa,“ prohlásila Elena. „Ale abychom tě mohli osvobodit, musíme – musíme najít určité věci – a ty budou pravděpodobně v jiných částech města.“ Pokoušela se vzpomenout si, jestli někdy Stefanovi vyprávěla o liščím dvojklíči, nebo ne. Asi bude lepší se o něm nezmiňovat, pokud už to neudělala.

„Pak bych si asi najal místního průvodce,“ odpověděl Stefan okamžitě. „Já ve skutečnosti o městě vůbec nic nevím, jenom to, co mi řeknou strážé – a nejsem si jistý, jestli se jim dá věřit. Ale obyčejní lidé budou pravděpodobně vědět to, co potřebuješ zjistit.“

„To je dobrý nápad,“ odpověděla Elena. Kreslila si neviditelné poznámky prstem na jeho hrud. „Myslím, že Damon doopravdy udělá všechno, co může, aby nám pomohl.“

„Přičítám mu ke cti, že přišel,“ odpověděl Stefan, jako kdyby si to teprve promýšlel. „Takže dodržel svůj slib, je to tak?“

Elena přikývla. Hluboko, velmi hluboko v mysli se jí objevila myšlenka: *Svůj slib, který mi dal, že se o tebe postará. Svůj slib tobě, že se postará o mě. Damon vždycky dodrží své sliby.*

„Stefane,“ oslovila ho znovu v nejtajnějším koutku mysli, kde si mohli vyměňovat informace v soukromí – jak doufala, „měl bys ho vidět, opravdu. Když jsem použila Křídla vykoupení a najednou odčinila každou zlou věc, která ho kdy zatvrdila a naučila ho krutosti. A když jsem pak použila Křídla čistoty a celý ten balvan, který svírá jeho duši, se najednou rozpadl na kusy... Myslím, že si ani neumíš představit, jaký člověk se z něj na tu dobu stal. Byl tak dokonalý – a tak nový, úplně jiný, než ho známe. A potom, když se rozplakal...“

Elena vnímala, jak se ve Stefanovi střídají tři emoce: nevíra, že by Damon plakal, navzdory všemu, co mu Elena vyprávěla. Pak víra a údiv, když mu Elena předala obrazy a vzpomínky. A nakonec potřeba ji utěšovat, když mu poslala poslední obraz Damona odhodlaného

navždy jít cestou pokání. Damona, který už nikdy nebude existovat...

„Zachránil tě,“ zašeptala Elena, „ale nedokázal zachránit i sebe. Dokonce se Šiničim a Misao ani nesmlouval. Prostě jim dovolil, aby si vzali všechny jeho vzpomínky na tuhle dobu.“

„Možná byly příliš bolestné.“

„Ano,“ souhlasila Elena a záměrně snížila ochranu své mysli, aby Stefan mohl procítit bolest nového a dokonalého tvora, jehož stvořila, ve chvíli, kdy se dozvěděl, že spáchal kruté a věrolomné činy, které – ano, nad kterými by i ty nejotrlejší povahy zaváhaly. „Stefane? Myslím, že se musí cítit velmi osamělý.“

„Ano, andílku. Myslím, že máš pravdu.“

Tentokrát Elena přemýšlela o mnoho déle, než si troufla pokračovat. „Stefane? Já si ani nejsem jistá, jestli ví, co to znamená být milován.“ A jako na trní čekala, než zváží svoji odpověď.

Pak velmi pomalu a velmi tiše zopakoval: „Ano, andílku. Myslím, že máš pravdu.“

Ach, Bože, *tolik* ho miluji – on mě vždycky dokáže pochopit. A vždycky dokáže být statečný, galantní a ochotný mi věnovat svoji důvěru právě ve chvílích, kdy to nejvíce potřebuji, pomyslela si vděčně.

„Stefane? Můžu tu dneska v noci zůstat?“

„Ona je noc, lásko moje? Ano, zůstaň – pokud Oni

nepřijdou, aby mě někam odvedli.“ Stefan byl najednou velmi vážný a upřeně jí hleděl do očí. „Ale pokud přijdou – slíbíš mi, že okamžitě odejdeš, ano?“

Elena mu vážný pohled vrátila a odpověděla: „Pokud si to tak přeješ, slibuji.“

„Eleno? Ty... svoje sliby plníš, vidíš?“ Najednou zněl jeho hlas velmi ospale, ovšem byla to zdravá ospalost – ne ospalost vyčerpaného člověka, ale člověka posilného, který se nechává pomalu ukolébat do blažené dřímoty.

„Dbám na slovo, které jsem dala,“ zašeptala Elena. Ale o tebe dbám víc, pomyslela si. Jestli někdo přijde, aby ti ublížil, zjistí, co nehmotný protivník dokáže. Například, co kdyby sáhla do jejich těl a na okamžik se jí podařil skutečný kontakt? Jen tak dlouho, aby mohla stisknout bušící srdce ve svých krásných štíhlých prstech? To by bylo něco...

„Miluji tě, Eleno. Jsem tak rád... že jsme se políbili...“

„To není naposledy! Uvidíš! To ti přísahám!“ Znovu skropila jeho tvář léčivými slzami.

Stefan se jen něžně usmál. A pak už spal.

Ráno se Elena probudila sama ve své ložnici v domě lady Ulmy. Ale měla další vzpomínku, kterou si může uložit na speciální tajné místo v duši jako vylisovanou růžičku.

A někde hluboko v srdci věděla, že tyhle vzpomínky mohou být všechno, co jí jednoho dne po Stefanovi zůstane. Nedokázala si představit, že tyto sladkobolně voňavé, křehoučké vzpomínky by se mohly stát něčím, co si bude střežit a ochraňovat – jestli se Stefan nevrátí domů.

4.

Ale já jsem chtěla jenom trošku nakouknout,“ sténala Bonnie s pohledem upřeným na zakázaný skicář, kam si lady Ulma zaznamenávala svoje návrhy večerních šatů na slavnost, která bude již toho večera. Vedle bloku, na dosah ruky, ležely vzorky látek – lesklého saténu, rozevlátého hedvábí, průsvitného mušelínu a měkkého hebkého sametu.

„Vždyť tě už za hodinu čeká poslední zkouška šatů – a tentokrát u toho můžeš mít otevřené oči!“ smála se Elena. „Ale nesmíme zapomínat, že dneska večer to nebude žádná hra. Samozřejmě budeme muset odtancovat pár tanců...“

„Samozřejmě!“ opakovala Bonnie nadšeně.

„Ale jdeme tam hlavně proto, abychom našli klíč. První půlku liščího klíče. Jenom bych si přála mít hvězdnou perlu, která by nám ukázala vnitřek toho domu.“

„No, ale my toho o něm přece víme docela dost; můžeme o něm mluvit a pokusit se představit si ho,“ navrhla Meredith.

Elena, která si hrála s hvězdnou perlou s nahrávkou dalšího domu, zastřenou kouli odložila a souhlasila: „Dobře, tak si uspořádáme malý brainstorming.“

„Můžu se přidat?“ ozval se hluboký, jemně modulovaný hlas ode dveří. Dívky se otočily a zvedly se, aby pozdravily lady Ulmu.

Než se lady Ulma posadila, věnovala Eleně procítěné objetí a políbek na tvář – a Elena se nemohla ubránit porovnání ženy, kterou tenkrát nesli k doktoru Meggarovi, a této elegantní dámy. Tehdy byla sotva víc než jen vychrtlá kostra potažená kůží s očima vyděšeného plachého zvířete, která na sobě měla hrubé domácí šaty a pánské trepy. Nyní však připomínala Eleně římskou matronu, tvář měla pokojnou a začínala se jí zakulacovat pod hřívou lesklých tmavých loken, které měla spoutané hřebeny posázenými drahokamy. Také postava se jí začala zaoblovat, zvláště břicho, přesto si však uchovala přirozenou eleganci pohybů, když si sedala na sametový divan. Měla na sobě šaty z čistého hedvábí v barvě šafránu, které měly spodničku lemovanou třpytivě meruňkovou barvou.

„Moc se těšíme na dnešní zkoušku,“ přiznala se jí Elena a kývla směrem ke skicáři.

„Sama se těším jako děčko,“ připustila lady Ulma. „Přála bych si, abych vám mohla vrátit alespoň desetinu toho, co jste udělaly vy pro mě.“

„To už se ti podařilo,“ odpověděla Elena. „A jestli dokážeme najít liščí klíče, bude to jen proto, žes nám tolik pomohla. A to... nedokážu ti ani povědět, jak moc to pro mě znamená,“ dopověděla téměř šeptem.

„Ale vy jste vůbec netušily, že bych vám mohla nějak pomoci, když jste porušily zákon kvůli utýrané otrokyni – a tys kvůli tomu tolik trpěla,“ odpověděla tiše lady Ulma.

Elena se nejistě ošila. Rána na tváři jí zanechala jen tenounkou bílou jizvu přes lícni kost. Kdysi – když se čerstvě vrátila na zem ze života po životě – by takovou jizvu dokázala vyléčit pouhým závanem Sil. Ale nyní, přestože dokázala ovládat oběh Sil skrze své tělo a využívat je k posílení svých smyslů, neuměla je přimět, aby poslouchaly její vůli jakýmkoliv jiným způsobem.

A kdysi, když bývala tou Elenou, která se na parkovišti střední školy zalykala nadšením nad novým porsche, by považovala zohyzdění tváře za největší katastrofu svého života. Ale všechno to uznání, kterého se jí dostalo, – Damon tu jizvu dokonce nazval „bílou ranou cti“ – a jistota, že to bude pro Stefana znamenat stejně málo, jako by jizva na jeho tváři znamenala pro ni, vedly k tomu, že to prostě nedokázala brát příliš vážně.

Nejsem už stejná dívka jako dřív, pomyslela si. A jsem za to ráda.

„Na tom nezáleží,“ řekla a ignorovala bolest v noze, která ji ještě občas trápila. „Pojďme si promluvit o stříbrném slavíkovi a slavnosti.“

„Jasně,“ souhlasila Meredith. „Co o ní víme? Ještě jednou, Eleno, jak zněla ta nápověda?“

„Misao řekla: ‚Kdybych ti pověděla, že jedna z těch polovin je v nástroji stříbrného slavíka, poskytlo by ti to snad nějakou představu o skutečnosti?‘ Nebo něco takového,“ zopakovala Elena poslušně. Všechny už znaly ta slova nazpaměť, ale patřilo to k rituálu pokaždé, kdy tenhle problém řešily.

„Stříbrný slavík je přezdívka lady Faziny Darleyové a každý v Temné dimenzi to ví!“ zvolala Bonnie a tleskala nadšením.

„Ano, léta se jí tak říká, dostala tu přezdívku, když sem poprvé přišla a začala zpívat a hrát k tomu na harfu se stříbrnými strunami,“ potvrdila lady Ulma vážně.

„A struny harfy je potřeba ladit a ladí se klíči,“ pokračovala Bonnie vzrušeně.

„Ano,“ Meredith naopak mluvila pomalu a rozvážně. „Ale my nehledáme klíč, kterým se ladí struna na harfě. Ten vypadá asi takhle,“ dodala a položila na stůl drobný předmět z bílého hladkého javorového dřeva, který vypadal jako krátké písmeno T nebo – položený na bok – jako ele-

gantně zvlněný strom s jedinou horizontální větví. „Tohle jsem dostala od jednoho z hudebníků, které najal Damon.“

Bonnie upřeně pozorovala ladicí nástroj. „*Mohl by to být takový klíč,*“ trvala na svém. „Možná se nějak používá na obojí.“

„Nechápu, jak by to bylo možné,“ tvrdošijně oponovala Meredith. „Pokud tedy nějak nezmění tvar, když se obě poloviny přiloží k sobě.“

„Ale ano, je to tak,“ ozvala se lady Ulma, jako kdyby Meredith právě pronesla něco zcela samozřejmého. „Jestli jde o dvě poloviny magického klíče, tak skoro určitě změní tvar, když se obě poloviny spojí.“

„Vidíš?“ řekla Bonnie.

„Ale jestli můžou mít jakýkoliv tvar, tak jak, do háje, vůbec poznáme, že jsme je našly?“ vyptávala se Elena netrpělivě. Jediné, na čem jí záleželo, bylo zjistit, co musí udělat, aby zachránila Stefana.

Lady Ulma se odmlčela a Elena se zastyděla. Mrzelo ji, že použila drsnější výraz a projevila sklíčenost před ženou, která od dětství žila v ponížení a strachu. Elena si přála, aby se lady Ulma cítila v bezpečí a byla šťastná.

„Ale to je jedno,“ dodala honem. „Jednu věc víme – je to *uvnitř* nástroje Stříbrného slavíka. Takže ať už v harfě lady Faziny najdeme cokoliv, musí to být ono.“

„Ano, ale...“ začala lady Ulma, ale pak se zarazila téměř dřív, než stihla cokoliv vyslovit.

„Copak je?“ vyptávala se Elena jemně.

„O nic nejde,“ chvatně se bránila lady Ulma. „Chtěly byste se teď podívat na svoje šaty? Tahle poslední zkuška je opravdu už jen pro potvrzení, že každíčkový steh perfektně sedí.“

„Ale ano, s nadšením!“ vykřikla Bonnie a zároveň skočila po skicáři, kdežto Meredith zatáhla za zvonec, čímž přivolala služebnou, která začala pobíhat mezi salonek a dílnou švadlen.

„Jen bych si přála, aby mi i pan Damon a lord Sage dovolili vytvořit jim nějaký hezký oděv,“ podotkla lady Ulma smutně směrem k Eleně.

„Ale Sage s námi nejde. A jsem si jistá, že Damon by souhlasil jenom v případě, že bys mu navrhla černou koženou bundu, černou košili, černé džíny a černé boty, všechno přesně takové, jako nosí každý den. Pak by tvůj model určitě nosil rád.“

Lady Ulma se rozesmála. „Chápu. Ale dneska večer uvidí tolik fantastických stylů, že by do budoucna mohl změnit názor. Teď zatáhneme závěsy na všech oknech – slavnost bude uvnitř a svítí se plynovými lampami, takže se barvy budou jevit správně.“

„Byla jsem zvědavá, proč se na pozvánkách uvádí, že je oslava uvnitř,“ poznamenala Bonnie. „Myslela jsem, že to je kvůli dešti.“

„Ne, je to kvůli slunci,“ vysvětlovala lady Ulma věc-

ně. „To hnusné rudé světlo mění všechny odstíny modré na nachové a žluté na hnědé. Nikdo by si na venkovní soaré nevzal akvamarínové nebo zelené šaty. Dokonce ani ty ne, i když tvoje zrzavé vlasy si o to přímo říkají.“

„Už je mi to jasné. Dovedu si představit, že takovéhle slunce, které se každodenně převaluje nad krvavým obzorem, vám za chvíli musí hrozně lézt na nervy.“

„Jen jestli to opravdu dovedeš,“ zamumlala lady Ulma a chvatně změnila téma: „Zatímco čekáme, můžu vám ukázat, co jsem navrhla pro vaši vysokou kamarádku, která o mě pochybuje.“

„Ano, prosím, ano!“ zvolala Bonnie a podávala jí skicář.

Lady Ulma obracela stránky, až našla, co hledala. Vzala do ruky pastelky jako dítě, které dychtí po zamilované hračce. „Tak tady to je,“ prohlásila a přidávala pastelkou tady čáru, tam křivku, ale držela už skicář tak, aby jí děvčata viděla pod ruku.

„Ach, panebože!“ zvolala upřímně překvapená Bonnie a dokonce i Eleně se oči rozšířily údivem. Dívka ve skicáři byla na první pohled Meredith, polovinu vlasů měla vyčesanou vzhůru a zbytek jí splýval na ramena a měla na sobě šaty... ale jaké šaty! Černé jako eben, bez ramínek, které těsně přiléhaly k vysoké štíhlé postavě na obrázku a zdůrazňovaly každou svůdnou křivku. Nahoře končily výstřihem, kterému se říká „do srdíčka“ –

a opravdu měl tvar jako srdce k Valentýnu. Šaty těsně přiléhaly k tělu od výstřihu až ke kolenům, kde se najednou prudce rozšiřovaly. „Šaty pro mořskou pannu,“ vysvětlovala lady Ulma, která byla konečně spokojená s kresbou a odložila pastelku. „A tady už je máme,“ dodala, když vešlo několik žen, které uctivě nesly mezi sebou ten zázrak. Děvčata nyní viděla, že šaty jsou z přepychového černého sametu posetého droboučnými hranatými kovově lesklými zlatými body. Vypadá to jako půlnoční nebe u nás doma, pomyslela si Elena, s tisíci padajícími hvězdami na obloze...

„A k šatům si vezmeš tyhle veliké náušnice ze zlata a černého onyxu. Vlasy ti sepneme zlatými hřebeny s černým onyxem a máme i prsteny a náramky, které Lucen vytvořil speciálně k těmto šatům,“ pokračovala lady Ulma. Elena si uvědomila, že během doby, kdy obdivovaly šaty, do pokoje vstoupil i Lucen. Usmála se na něho a pak jí zrak padl na trojpatrový táč, který nesl. Úplně nahoře se proti slonovinově zbarvenému podkladu blýskaly dva náramky poseté diamanty a onyxem a jeden prsten s diamantem tak velkým, až se jí zatočila hlava.

Meredith se rozhlížela po pokoji, jako by náhodou vpadla do soukromého rozhovoru a nevěděla, jak se zase nenápadně ztratit. Zrak jí těkal mezi šaty, šperky a lady Ulmou. Meredith není snadné vyvést z míry, ale po

chvíli prostě přistoupila k lady Ulmě a nadšeně ji objala. Pak přešla k Lucenovi a něžně mu položila dlaň na paži – bylo zřejmé, že nedokáže ani promluvit.

Bonnie nyní studovala skicu očima znalce. „Tyhle náramky byly vytvořené přímo k těmhle šatům, že ano?“ vyptávala se spiklenecky.

K Elenině překvapení se lady Ulma nejistě zavrtěla. Pak pomalu řekla: „Pravda je, že... že slečna Meredith je... otrokyně. A otroci mají povinnost nosit alespoň symbolické náramky, když vycházejí mimo vlastní domácnost.“ Sklopila zrak k naleštěné dřevěné podlaze a červenala se.

„Lady Ulmo, prosím, přece si nemyslíš, že tomu při-kládáme nějaký význam?“

Lady Ulma nechápavě vzhlédla: „A nepřikládáte?“

„No...“, rychle do hovoru vstoupila Elena, „ve skutečnosti to nemá smysl řešit, když na tom v tuhle chvíli stejně nemůžeme nic změnit.“ Služebné samozřejmě nebyly zasvěceny do vztahu Damon – Elena – Meredith – Bonnie. Dokonce ani lady Ulma nechápala, proč Damon neosvobodil děvčata stejně jako ji, i kdyby jen pro případ, že by se mu něco přihodilo. Ale dívky vytvořily pevný šik proti tomuto plánu, protože by se tak znehodnotila celá jejich výprava.

„No, na každý pád,“ tlachala dál Bonnie, „si myslím, že ty náramky jsou fantastické. Chci říct, těžko by se

dalo pro tyhle šaty vymyslet něco dokonalejšího, že?“ chválila profesní schopnosti návrháře.

Lucen se skromně usmíval a lady Ulma mu věnovala milující pohled.

Meredith pořád zářila. „Lady Ulmo, ani nevím, jak ti mám poděkovat. Vezmu si na sebe tyhle šaty – a pro dnešní večer se stanu někým, kým jsem nikdy předtím nebyla. Vyčesalas mi vlasy nahoru, nebo alespoň částečně nahoru, a já je tak obvykle nenosím,“ dopověděla Meredith plaše.

„Ale dnes ano – vyčeseme je vysoko nahoru nad to tvoje krásné husté obočí. Tyhle šaty mají zdůraznit elegantní křivky holých ramen a paží. Je zločin je zakrývat, ať už ve dne, nebo v noci. A ten účes odhalí a zvýrazní tvůj exotický obličej, místo aby ho skrýval!“ prohlásila lady Ulma rozhodně.

Výborně, pomyslela si Elena. Odpoutaly jsme ji od tématu symbolů otroctví.

„Taky budeš mít jemný make-up: nenápadně zlatá přijde na víčka a maskarou ti zvýrazníme a prodloužíme řasy. Lehký dotek zlaté rtěnky, ale rozhodně ne růž na tváře; nevěřím, že to mladým dívkám sluší. Tvoje olivová pleť bohatě dokončí dokonalý obraz smyslné panny.“

Meredith bezmocně pohlédla na Eleny. „Já obvykle nenosím ani make-up,“ bránila se chabě, ale všechny věděly, že je poražena. Vize lady Ulmy se uskuteční.

„Nenazývala bych to ‚šaty pro mořskou pannu‘; ona bude hotová Síréna,“ prohlásila Bonnie nadšeně. „Ale radši bychom ty šaty měli zaříkat ochranným kouzlem, které udrží stranou všechny upíří piráty.“

K Elenině překvapení lady Ulma vážně přikývla. „Samozřejmě. Moje přítelkyně švadlena dneska poslala pro kněžky, aby požehnaly všem šatům a doplňkům ochranným kouzlem, abyste se nestaly obětí upírů. Souhlasíte s tím, že?“ pohlédla na Elenu, která přikývla.

„Pokud neodradí i Damona,“ zavtipkovala a cítila, jak Bonnie a Meredith najednou ztuhly a obrátily k ní zkoumavé pohledy v naději, že něco v její tváři jim napoví, jak to doopravdy myslí.

Ale Elena dokázala zachovat neutrální výraz a lady Ulma pokračovala: „Tato omezení se přirozeně nevztahují na tvého... na pana Damona.“

„Přirozeně,“ souhlasila Elena s přehnanou vážností.

„A teď se podíváme, v čem půjde na slavnost naše nejmenší kráska,“ oznámila lady Ulma Bonnie, která se kousla do rtu a začervenala se. „Mám pro tebe něco hodně výjimečného. Ani nevím, jak dlouho už sním o tom, zpracovat tenhle materiál. Plahočila jsem se udřená rok za rokem kolem té výlohy a moc jsem toužila tam jednou přijít, koupit tu látku a něco z ní vytvořit. Vidíš tu nádeheru?“ A další skupinka švadlen přikráčela s menší a lehčí róbou, zatímco lady Ulma zvedla skicář. Elena

jen v úžasu zírala. Ta látka byla fantastická – neuvěřitelná – a zvláště zajímavé bylo, jak chytře ji lady Ulma pospojovala k sobě. Tkanina měla živou zelenomodrou barvu pavího peří s nádhernými ručními výšivkami ve tvaru očí na pavích perech, které se rozbíhaly od pasu nahoru.

Bonnie se údivem rozšířily oči. „Tohle je opravdu promě?“ vydechla a s posvátnou bázňí se zlehka dotkla látky.

„Ano. A sčešeme ty tvoje kudrny dozadu, takže budeš vypadat tak kultivovaně jako tvoje kamarádka. Tak do toho, vyzkoušej si je. Myslím, že se ti bude líbit, jak ty šaty dopadly.“ Lucen se vytratil a Meredith už mezitím byla pečlivě strojena do šatů mořské panny.

Bonnie se šťastně začala svlékat.

Ukázalo se, že lady Ulma měla pravdu. Bonnie byla nadšená tím, jak ten večer vypadá. Zrovna jí služebné pomáhaly s posledními drobnými úpravami – decentní sprška citrusovo-růžového parfému, který byl vytvořen přímo pro ni. Stála před obrovským zrcadlem se stříbrným rámem. Za pár minut už všechny vyrazí na slavnost lady Faziny, slavného Stříbrného slavíka.

Bonnie se trochu potočila a s obdivem si prohlížela dlouhé šaty bez ramínek. Živůtek byl ušitý – nebo vypadal ušitý – ze samých očí na perech pávů, dovedně uspořádaných tak, že se sbíhaly u pasu a zdůrazňovaly, jak

štíhlý ho Bonnie má. Další výšivky, tentokrát větších per, se rozbíhaly od pasu dolů, vpředu i vzadu. Na zadní straně byla dokonce malá vlečka ze smaragdově zeleného hedvábí pošíitého pavím peřím. Vpředu, pod rozbíhajícími se většími pery, bylo zlatou a stříbrnou nití vyšito stylizované peří sahající až dolů ke spodnímu okraji róby, který byl lemován jemným zlatým brokátém.

Jako kdyby to nestačilo, lady Ulma nechala vyrobít vějíř ze skutečných pavích per uchycených ve smaragdově zelené jadeitové rukojeti ozdobené dole střapcem jemně cinkajících přívěsků z jadeitů, citrínů a smaragdů.

Krk Bonniei zdobil jadeitový náhrdelník vykládaný smaragdy, safíry a lapisem lazuli. Kolem každého zápěstí měla několik náramků ze smaragdově zeleného jadeitu, které jemně cinkaly při každém pohybu, luxusní symboly otroctví.

Ale Bonnie na nich sotva spočinula očima a nedokázala v sobě vůči nim najít patřičnou nenávisť. Prohlížela si dílo kadeřnice, která jí přišla upravit zrzavé kudrny – dodala jim ještě výraznější zrzavý odstín a hladce je přičesala k hlavě. Vzadu je pak přichytila jadeitovými a smaragdovými sponami. Její obličej do srdíčka ještě nikdy nevypadal tak dospěle a kultivovaně. Lady Ulma k smaragdově zeleným očním stínům a maskarou zvýrazněným očím doplnila jasně červenou rtěnku a pro jednu porušila své pravidlo a sama přidala několika lehkými

tahy štětečku trochu růže na tváře, takže Bonniina průsvitná pleť vypadala, jako by se neustále červenala při nějakém komplimentu. Jemně ryté jadeitové náušnice se zlatými zvonečky uprostřed doplňovaly celý komplet. Bonnie se cítila jako nějaká dávná orientální princezna.

„Tohle je opravdu zázrak. Obvykle vypadám jako skřítkovská holka, která se snaží obléknout za roztleskávačku nebo květinářku,“ přiznávala a líbala lady Ulmu stále dokola na tváře. S potěšením si všimla, že rtěnka jí zůstává na rtech a nepřenáší se na tvář její dobrodinky. „Ale dneska večer vypadám jako mladá žena.“

Určitě by žvatlala donekonečna, přestože si lady Ulma začala diskrétně otírat slzičky z koutků, jenže v tu chvíli vešla Elena a Bonnie došla slova.

Eleniny šaty byly dokončeny až to odpoledne, takže všechno, co z nich Bonnie viděla, byla jen skica – ta ale nedokázala úplně vyjádřit, co tyhle šaty s Elenou udělají.

Podle skicáře Bonnie tajně přemýšlela, jestli lady Ulma nespolehá až příliš na Eleninu přirozenou krásu, a doufala, že se Eleně budou její šaty líbit tak, jako jsou nadšené ony s Meredith z těch svých.

Teprve nyní všechno pochopila.

„Říkám jim ‚šaty pro bohyni‘,“ vysvětlovala lady Ulma zkoprnělému publiku v místnosti, když Elena vešla. Bonnie si omámeně pomyslela, že pokud kdy na Olympu žily bohyně, určitě by si přály být oblečené takhle.

Kouzlo šatů bylo v jejich jednoduché prostotě. Byly z mléčně bílého hedvábí, jemně žřasené v pase (lady Ulma nepravidelnému řasení látky říkala ‚nabírání‘), kde se křížily dva prosté díly živůtku, jež tvořily výstřih tvaru V. Ten odhaloval Eleninu broskvovou pleť vepředu i vzadu. Oba díly byly na ramenu sepnuty dvěma rytými sponami ze zlata vykládaného perletí a diamanty. Od pasu se vlnila sukně v elegantních hedvábných záhybech až dolů k drobným střevíčkům, navrženým opět v kombinaci zlata, perleti a diamantů. Na zádech za ramenními sponami pruhy látky přecházely v úzké pásky, které se uprostřed zad křížily, než se vydaly opět dolů k nařasenému pasu.

Tak prosté šaty, ale tak úchvatné na té správné dívce...

Elena měla na hrdle nádherně tvarovaný náhrdelník ze zlata a perleti, který byl stylizovaný do tvaru motýla a posetý tolika diamanty, že to vypadalo, jako by plál duhovým ohněm, kdykoliv se pohnula a dopadlo na něj světlo z jiného úhlu. Vzala si ten náhrdelník přes přívěsek s lapisem a diamanty, který jí daroval Stefan, protože kategoricky odmítla si ho sundat. Ale to nevadilo, protože motýl přívěsek dokonale schoval.

Na každém zápěstí měla Elena široký náramek ze zlata vyložený perletí a diamanty – tyto šperky našli v tajném klenotnickém pokoji a zjevně byly vyrobeny s náhrdelníkem jako komplet.

A to bylo všechno. Eleně kadeřnice vlasy pouze kartáčovala a kartáčovala a *kartáčovala*, až vytvořily hedvábně zlatou záplavu vln, které jí vzadu spadaly pod ramena. K tomu si decentně zvýraznila rty jemně růžovou rtěnkou. Ale obličej s přirozeně tmavými řasami a o něco světlejším obočím, zpod kterého nyní hleděly rozzářené oči, vzrušením růžové tváře a pootevřené rty, byl ponechán úplně přirozeně, bez make-upu. Mezi zlatými kadeřemi jí vykukovaly náušnice, tvořené kaskádou diamantů.

Dneska v noci z ní budou všichni šílet, pomyslela si Bonnie a prohlížela si její šaty s dobromyslnou závistí, ale bez žárlivosti – raději si představovala ten dojem, který Elena udělá. Z nás tří má na sobě nejjednodušší šaty, ale stejně mě i Meredith naprosto zastíní.

Přesto Bonnie ještě neviděla Meredith vypadat nádherněji – nebo exotičtěji. Také si nikdy úplně nevšimla, jak úžasnou má Meredith postavu, a to navzdory její zálibě ve značkovém oblečení.

Meredith jen pokrčila rameny, když jí to Bonnie řekla. Měla také vějíř, z černého lakovaného dřeva, který se dal skládat. Nyní ho otevřela a zase zavřela a pak si jím poklepala přemýšlivě o bradu.

„Jsme v rukou génia,“ prohlásila prostě. „Ale nesmíme zapomenout, proč tu doopravdy jsme.“

Musíme soustředit myšlenky především na záchranu Stefana,“ prohlásila Elena, která přecházela sem a tam v Damonově pokoji, jenž býval kdysi knihovnou Ulmina sídla.

„Na co jiného bych asi mohl soustřeďovat myšlenky?“ opáčil Damon s pohledem upřeným na její hrdlo zdobené perletí a diamanty. Mléčně bílé šaty ještě podtrhovaly delikátně jemné linie Elenina hrdla a ona si toho byla vědoma.

Povzdechla si.

„Kdybychom byli přesvědčení, že to skutečně myslíš vážně, mohli bychom si oddechnout a uvolnit se.“

„Myslíš uvolnit se asi tak jako ty teď?“

Elena se vnitřně zachvěla. I ve chvílích, kdy Damona zdánlivě naprosto pohltilo soustředění na jednu jedinou

věc, byl jeho pud sebezáchovy neustále na stráži a vnímal všechno, co se dělo okolo něho.

A byla pravda, že Elena byla téměř nesnesitelně vzrušená. Jen ať si ostatní myslí, že to je kvůli těm fantastickým šatům – a skutečně to jsou fantastické šaty a Elena také je náležitě vděčná lady Ulmě a jejím švadlenám za to, že je zvládlly ušít včas. Ale důvodem jejího rozrušení je možnost – vlastně ne, jistota, opravila se rozhodně –, že dneska večer najde první polovinu klíče, který jí umožní osvobodit Stefana. Při pomyšlení na jeho tvář, na to, že ho konečně uvidí doopravdy, nejen ve snu, cítila...

Cítila bázeň. Při vzpomínce na to, co říkala Bonnie ve snu, zatoužila po útěše a porozumění a najednou zjistila, že místo aby sáhla po Damonově ruce, ocitla se v jeho náručí.

Skutečná otázka zní: Co řekne Stefan na tu noc v motelu s Damonem?

Co by Stefan řekl? Co se na to dá říct?

„Mám strach,“ zaslechla a uvědomila si, že to je její vlastní hlas.

„Nemysli na to,“ řekl tiše Damon, „jenom se to tím zhorší.“

Ale já jsem lhala, přiznala si Elena. Ty si to ani nepamatuješ, jinak bys musel taky lhát.

„Ať už se stalo cokoliv, slibuju, že tu pořád budu pro tebe,“ konejšil ji Damon něžně. „Máš na to moje slovo.“

Elena cítila jeho dech ve svých vlasech. „I na to, že budeš soustředit myšlenky na ten klíč?“

Ano, ano. Jenže já jsem se dneska pořádně nenakrmil. Elena na něj upřeně hleděla a pak si ho přitiskla blíž. Na krátký okamžik telepaticky pocítila nejen jeho šíravý hlad, ale i ostrou bolest, která ji překvapila. Ale než si ji stihla pořádně uvědomit, byla pryč a její telepatické spojení s Damonem se prudce přerušilo.

Damone.

„Co?“

Neuzavírej se přede mnou.

„Neuzavírám se. Prostě jsem řekl všechno, co bylo zapotřebí, to je všecko. Ty víš, že budu klíč hledat.“

Děkuju. Zkoušela to Elena znovu. Ale nemůžeš prostě trpět hladem...

Kdo říká, že trpím hladem? Telepatické spojení se vrátilo, ale něco v něm chybělo. Záměrně před ní něco skrýval a soustředil se na to, aby její smysly zahltil jiným pocitem – a to hladem. Elena cítila, jak se v něm vzdmáhá, jako by byl tygr nebo vlk, který již celé dny – nebo týdny – nic neuložil.

Místnost se s ní pomalu točila.

„To je... v pořádku,“ zašeptala a jen se divila, že Damon je vůbec schopen stát a držet ji, když mu útroby trhá na kusy tak strašlivý hlad. „Vezmi si... cokoliv... co potřebuješ...“

A pak na hrdle ucítla velice jemný zkoumavý dotek jeho zubů ostřejších než břitva.

Naprosto se uvolnila a oddala se svým pocitům.

Meredith se připravovala na slavnost u Stříbrného slavíka, kde budou hledat první polovinu liščího klíče, tak, že si četla v dokumentech, které si postahovala z internetu a přivezla s sebou. Snažila se co nejlépe popsat všechno, co se dozvěděla, Eleně a ostatním. Ale jak si může být jistá, že nepřehlédla nějaké zásadní vodítko, nějaký životně důležitý střípek informace, který by se dnes v noci přičinil o rozdíl mezi vítězstvím a prohrou? Mezi tím, že objeví způsob, jak zachránit Stefana, a tím, že se vrátí domů poražení a Stefan bude skomírat ve vězení?

Ne, pomyslela si a postavila se k zrcadlu ve stříbrném rámu – skoro se bála pohlédnout na tu exotickou krásku, která se z ní stala. Ne, nemůžeme ani pomyslet na slovo *neúspěch*. Musíme zachránit Stefanovi život, *musíme* uspět. A musíme uspět, aniž by nás přitom chytili.

6.

Když se vydali na slavnost u Stříbrného slavíka, cítila se Elena sebejistě a trošku omámeně. Ovšem když všichni čtyři v nosítkách dorazili do honosného sídla urozené lady Faziny – Damon s Elenou a Meredith s Bonnií (lady Ulmě její lékař zakázal během těhotenství navštěvovat jakékoliv větší akce) –, dostala záchvat strachu a trémy.

Ten dům byl opravdový palác, podle měřítek všech pohádek, které kdy slyšela. Nad nimi se tyčily četné minarety a věže, které zřejmě původně byly natřeny modře a honosně pozlaceny, ale rudé sluneční světlo jim změnilo barvy na levandulový odstín, takže vypadaly téměř lehčí než samotný vzduch. Aby se eliminoval vliv sluneční záře, byly po obou stranách cesty mezi nosítky a sídlem rozžaty louče s příměsí nějaké chemikálie nebo

možná nějakého kouzla, takže měnily barvy od zlaté přes červenou, nachovou, modrou, zelenou a stříbrnou – a tyto barvy se jevily správně. Eleně se nad nimi úplně zatajil dech, protože to byly jediné věci v dohledu, které nebyly zbarveny doruda. Damon si s sebou vzal láhev Black Magic a měl až příliš dobrou náladu.

Když nosítka zastavila na vrcholu kopce, Damonovi a Eleně pomohli ven sloužící a odvedli je vstupní halou, kam už slunce nemělo přístup. Nad nimi visely rozžaté křehoučké papírové lampiony – některé větší než nosítka, ve kterých byli přineseni. Plápolaly jasným světlem a měly nejrůznější nápadité tvary, které dodávaly veselý a hravý ráz tomuto obřímu paláci, jenž svou slavnostní důstojností až naháněl strach.

Prošli kolem osvětlených fontán, z nichž některé skrývaly různá překvapení – například řadu kouzelných žabíček, které neustále přeskakovaly z leknínu na leknín: *plop plop plop*, jako když na střechu dopadají kapky deště; nebo obrovský pozlacený had, který se vinul mezi větvemi nad hlavami návštěvníků, klikatil se shora na zem a pak zpět do korun stromů.

Potom podlaha zprůhledněla a pod ní se objevily nejrůznější druhy ryb, žraloků, úhořů a delfínů, kteří spolu dováděli, zatímco v zšeřelých hlubinách daleko pod nimi se rýsovalo tělo obrovské velryby. Elena a Bonnie si přes tuhle část cesty velmi pospíšily.

Bylo zřejmé, že majitelka tohoto sídla si může dovolit jakoukoliv extravaganci, po které její srdce zatouží. A že to, po čem touží ze všeho nejvíc, je hudba, protože v každém zákoutí hrál jiný orchestr – někdy oblečený úplně skvěle a někdy zase bizarně – nebo občas i výjimečně dobrý sólista, který zpíval z bohatě pozlacené klece zavěšené vysoko nad hlavami návštěvníků.

Hudba... hudba a světla všude okolo...

Samotná Elena, přestože byla uchváčena světly, zvuky a nádhernými vůněmi linoucími se z obrovských kytic i ze samotných hostů, mužů i žen, pociťovala mírný strach, který se jí usadil jako balvan v žaludku. Když odcházela od lady Ulmy, připadaly jí její šaty a šperky propracované a nádherné. Ale teď, když se ocitla u lady Faziny... tu prostě bylo příliš mnoho pokojů, příliš mnoho lidí, a ti byli stejně důmyslně a vybraně vystrojeni jako ona a další „osobní asistentky“. Obávala se, že – no ano, že například tamhle ta dáma posetá klenoty od trojpatrové tíary plné diamantů a smaragdů až po drobounké prsty u nohou s diamantovými prstýnky bohatě zastíní její nezdobený účes, který bude vypadat staromódní a k smíchu na tak velké slavnosti.

Víš vůbec, kolik jí je? Elena skoro vyskočila, když uslyšela Damonův hlas ve své hlavě.

Komu? opáčila Elena a pokusila se vystrnadit závist a obavy ze svého telepatického hlasu. Pak poplašeně dodala: *Copak to vysílám nahlas?*

Ne až tak moc nahlas, ale nikdy nezaškodí trochu ztlumit. A ty dobře víš, o kom mluvím – o té žirafě, na kterou jsi koukala, odpověděl Damon. *Pro tvoji informaci, je asi o dvě stovky let starší než já a přitom se pokouší vypadat na třicet, což je o deset máň, než jí bylo, když se změnila v upíra.*

Elena jen zamrkala. *Co se mi to pokoušíš říct?*

Pošli trochu Sil do svých uší, navrhl Damon. *A přestaň se bát!*

Elena poslušně o něco zvýšila Síly zajišťující lepší sluch a najednou zjistila, že rozumí okolním rozhovorům.

...ach, ta bohyně v bílém. Je to ještě děcko, ale ta postava...

...ano, ta se zlatými vlasy. Skvostná, že ano?

...óóó, u Háda samotného, podívejte na tu dívku...

...Vidělas toho prince a princeznu tamhle? Zajímalo by mě, jestli by byli pro střídačku... nebo – nebo možná pro čtyřku, drahoušku?

To už se více podobalo tomu, co byla Elena zvyklá slyšet na večírcích. Dodalo jí to sebevědomí. A poté, co podrobněji přejela očima opulentně oděný dav hostů, pocítila najednou příval lásky a obdivu vůči lady Ulmě, která stihla navrhnout a dohlédnout na šití tří nádherných rób za pouhopouhý týden.

Ona je skutečně génius, poinformovala Damona vážně a věděla, že díky jejich telepatickému spojení pocho-

pí, koho má na mysli. *Podívej, Meredith už má dav obdivovatelů a... a...*

A vůbec se nechová jako Meredith, dokončil za ni Damon lehce nejistým tónem.

Zato Meredith nevypadala nejistá ani trochu. Schválně natáčela hlavu tak, aby ukázala svým obdivovatelům svůj klasický profil – ale vůbec to nebyl profil vyrovnané a nevzrušené Meredith Sulezové. Najednou z ní byla smyslná, exotická dívka, která vypadala, jako by mohla kdykoliv začít zpívat Habaneru z *Carmen*. Měla otevřený vějíř a elegantními lenivými pohyby se ovívala. Díky měkkému a teplému vnitřnímu osvětlení její nahá ramena a paže zářily jako perleť nad šaty z černého bohatého sametu, které nyní vypadaly ještě tajemnější a pozoruhodnější než předtím doma. Vlastně se zdálo, že jednoho obdivovatele již zasáhla do hloubi srdce; klečel před ní a nabízel jí rudou růži, kterou tak chvatně vytrhl z jedné kytice, až se píchl o trn a z palce mu tekla krev. Zdálo se, že si toho Meredith nevšímá. Ale Eleně a Damonovi bylo líto toho světlomasého mladého muže, který byl výjimečně pohledný. Elena cítila lítost... a Damon hlad.

Rozhodně vypadá, jako by vystoupila ze svojí ulity, odvážil se podotknout Damon.

Ach, Meredith nikdy skutečně nevystoupí z ulity, odpověděla Elena. *Všechno to jen hraje. Ale myslím, že dneska v noci je to hlavně vlivem těch šatů. Meredith je*

oblečená jako siréna, a tak se chová šíleně svůdně. Bonnie je oblečená jako páv a... podívej.

Pokývla na druhou stranu dlouhé chodby, která kdesi vpředu ústila do velikého sálu. Bonnie oblečená v šatech, které vypadaly jako pravé paví peří, měla kolem sebe také dav obdivovatelů – a ti ji všude sledovali. Každý Bonniin pohyb byl lehoučký a ptačí, jadeitové náramky jí lehce cinkaly na drobných pažích, náušnice jemně zvonily při každém pohození hlavou a nožky ve zlatých střevíčkách se jí blýskaly, jak cupitaly před paví vlečkou.

„Víš, je to divné,“ zamumlala Elena, když došli do velkého sálu a ruch konečně utichl, takže slyšela i Damonův fyzický hlas. „Nejdřív jsem si to neuvědomila, ale lady Ulma navrhla naše róby podle různých živočišných říší.“

„Ano?“ Damon opět hleděl na její hrdlo. Ale naštěstí zrovna v tu chvíli vstoupil do sálu pohledný muž oblečený podle té nejlepší pozemské módy – smoking, hedvábná šerpa kolem pasu a tak dále – a nesl veliké stříbrné poháry s vínem Black Magic. Damon ten svůj vyprázdnil jedním žíznivým douškem a hned si vzal od úslužně se uklánějícího číšníka další. Pak se s Elenou usadili na kraji poslední řady, přestože to bylo nezdvěřilé k jejich hostitelce. Potřebovali volnost pohybu.

„Totiž, Meredith je mořská panna a opravdu se chová jako Siréna. Bonnie je ptáček a chová se jako ptáček –

sleduje chlapce, jak se předvádějí, a jen se směje. A já jsem motýl – takže předpokládám, že se dneska ve společnosti budu chovat jako přelétavý motýlek. A doufám, že ty budeš vedle mě.“

„Jak... roztomilé,“ pronesl Damon ztěžka. „Ale co přesně tě vede k tomu, že máš být motýlem?“

„No přece design, hlupáčku,“ opáčila Elena, zdvihla svůj zlatem a perletí vykládaný vějíř a poklepala mu jím na čelo, jako když motýl třepetá křídly. Pak ho otevřela a ukázala mu dokonalou kresbu stejného motýla, jakého měla i na náhrdelníku, zdobeného drobnými hvězdičkami démantů, zlata a perleti v místech, kde je nepoškodí skládání.

„Vidíš? Motýl,“ prohlásila, zjevně spokojená s Ulminou tvorbou. Damon obkroužil kresbu svým dlouhým špičatým prstem, který jí tak připomněl Stefana, až se jí sevřelo hrdlo. Prst se zastavil na šesti jemných liniích nad hlavou: „Odkdy mají motýli vlasy?“ Prst se přesunul na dvě horizontální čáry mezi křídly. „Nebo paže?“

„To jsou nožičky,“ přela se s ním Elena pobaveně. „Jaký tvor s rukama, nohama a hlavou má šest vlasů a křídla?“

„Podnapilý upír,“ navrhl jakýsi hlas za nimi. Když Elena překvapeně vzhledla, uviděla, že je to Sage. „Můžu si přisednout?“ zeptal se. „Nezmohl jsem se na košili, ale moje kmotra víla si ještě vzpomněla, jak vypadá vesta.“

Elena si se smíchem přesedla z druhé strany a nechala Sagemu krajní místo vedle Damona. Byl mnohem čistší, než když ho posledně viděla pracovat na domě, i když dlouhé vlasy mu pořád splývaly v neupravených nezkrotných loknách. Ovšem všimla si, že jeho kmotra víla ho navoněla cedrovo-santalovým parfémem a sehnala mu džíny a vestu Dolce & Gabbana. Vypadal... prostě *magnifique*¹. Jeho zvířata nebyla nikde v dohledu.

„Myslela jsem, že nechceš jít,“ prohlásila Elena.

„Jak tohle můžeš říct? Při tom, jak jsi oblečená celá v božské bílé a zlaté? Zmínila ses o slavnosti a tvé přání je mi rozkazem.“

Elena se chichotala. Samozřejmě se k ní dnes večer všichni chovají jinak. Je to tou róbou. Sage zamumlal cosi o svojí latentní heterosexuality a pak prohlásil, že ten tvor na náhrdelníku a vějíři je fénix. Velmi zdvořilý démon po její pravici, který měl temně fialovou pleť a malé zakroucené bílé růžky, nesměle podotkl, že jemu to připomíná bohyni Ištar, která ho před pár tisíci let poslala do Temné dimenze za to, že pokoušel lidi k lenochodství. Elena si v duchu řekla, že se musí zeptat Meredith, jestli to znamená, že ponoukal lidi, aby jedli lenochody, což jak tušila, jsou jakási divoká zvířata, která se moc nehýbou, nebo něco takového.

Pak si Elena vzpomněla, že lady Ulma ty šaty pojmenovala „šaty pro bohyni“. Rozhodně to jsou šaty, které

¹ skvěle (franc.)

můžete nosit, jenom pokud máte velmi mladou a téměř dokonalou postavu, protože se do nich nevejde korzet, ani se nedají nařasit tak, aby skryly nelichotivé partie. Jediné, co se pod šaty skrývalo, byla Elenina vlastní mladá pevná postava a skrovné krajkové prádélko v tělové barvě. Ano, a ještě sprška jasmínového parfému. Takže se cítím jako bohyně, uzavřela a poděkovala démonovi (který se postavil a uklonil). Lidé se začali usazovat do křesel, protože se blížilo první vystoupení Stříbrného slavíka. Elena musela přiznat, že touží vidět lady Fazinu – a také bylo ještě příliš brzy, aby se vydala hledat toaletu. Elena si totiž už všimla, že u všech dveří stojí strážže.

Na pódiu stály dvě harfy a kolem nich veliký kruh židlí. Najednou všichni vstali a začali tleskat a nebýt toho, že se lady Fazina rozhodla projít uličkou, kde s Damonem seděli, neviděla by Elena nic. Lady Fazina se zastavila zrovna vedle Sageho, aby si vychutnala ryk ovací, a Elena tak na ni měla dokonalý výhled.

Byla to půvabná mladá žena, která k Elenině překvapení vypadala stěží na víc než dvacet let a byla skoro stejně maličká jako Bonnie. Tahle drobounká žena zjevně brala svoji přezdívku velmi vážně: celá byla oděná v róbě se stříbrné síťoviny. I vlasy měla kovově stříbrné, vepředu si je vyčesala vysoko nahoru a vzadu je měla velice krátké. Vlečku měla připevněnou k šatům jen na dvou

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.